

Tomaž Vrhovec

(5. 6. 1959-29. 12. 2004)

Govor na pogrebu

Človeško življenje je dragocenost, za človeka samega največja, saj mu le življenje daje izjemno priložnost biti, bivati in delovati v zelo omejenem času na zelo omejenem drobcu veselja. Vse drugo - prej in potem - je skrivnost, o kateri lahko le ugibamo, domnevamo ali verujemo vanjo. Rojstvo je začetek, življenje je pot, smrt je izpolnitev. Pot Tomaža Vrhovca je bila svetla, srečna. Poklic meteorologa in veselje planinca sta se podpirala, plemenitila in združevala v njem. Diploma pri triindvajsetih, magisterij pri tridesetih, doktorat pri dvaintridesetih, ob tem pa delo v mladinski komisiji Planinske zveze Slovenije, v upravnem odboru, pri gorski reševalni službi in v komisiji za mednarodne odnose. Bil je med tistimi, ki so Planinski zvezi že zdavnaj utirali pot v mednarodno planinsko organizacijo - UIAA. V tej je užival velik ugled, saj so ga redno volili v upravni odbor. Ob vseh teh visokih funkcijah je še vedno delal tudi v matičnem planinskem društvu.

Da se je ob poklicu še posebej ukvarjal z vremenom v gorah, kot turni smučar in vzgojitelj predvsem s snegom in plazovi, je povsem logično - in prav tako je logično, da je bil na tem področju strokovnjak. Ali je to, da ga je pokopal plaz, ironija usode? Sploh ne! Nevarne stroke so prav za izvedence pogosto usodne. Pogostost stikov in varljiva domačnost s »sivo cono« nevarnosti, človeške la-

stnosti ter moči narave so dejavniki, katerih skupni učinek je včasih nepredvidljiv.

Tomaž Vrhovec je svoje življenje izpolnil, tam, kjer je bil, pa je pustil veliko vrzel, globoko rano. Planinska zveza je z njim izgubila velik intelektualni potencial. Sodil je med redke izbranice, ki jim je uspelo ljubezen do gora združiti s poklicno kariero. PZS je »iz prve roke« dobivala izsledke stroke in znanosti o vremenu, snegu in plazovih ter jih uvajala v prakso. In - če nadaljujem z besedo njegovega prijatelja - svojega mnenja ni nikoli skrival. Bil je neomajen mož, ki svojega prepričanja ni širil s sabljo, temveč s prodorno besedo. Verjel je v modrost latinskega reka, da kaplja ne izdolbe kamna s silo, pač pa z vztrajnostjo. Njegov vpliv v planinski organizaciji je bil predvsem zdrava pamet; dokler je pamet, bodo tudi poti. Pamet ni v letih, pač pa v glavi, je bilo vodilo njegovega življenja, tudi v planinstvu.

In kje je bil njegov temelj? Ključ do sreče mu je bila družina, njena ljubezen korenine za rast, moč in trdnost. Pri nas je s Tomaževim odhodom nastala vrzel, v njegovih je zazijala rana. Zato gre predvsem njim - ženi in otrokoma - globoko sočutje in sožalje.

Le nekaj noči je minilo, odkar so nam rakete in ognjemeti skušali zastreti zvezde. Bilo je svetlo in bleščavo, a le od blizu in za kratek čas. Zvezde spet sijejo kot prej - vedno in za vse. Nekaj takega je Tomaž Vrhovec - nekaj trajnega in svetlega, mir in gotovost, merilo tudi za nas. Bolj kot bolečina izgube je pomembno, da je bil. Hvala in slava mu.

Tone Škarja, podpredsednik PZS

rez snežne odeje in vse meritve, ki sodijo zraven prav na planini Zadnji Vogel in nad njo, morda celo na kraju zanj usodne nesreče. O nekaterih lavinskih nesrečah je pisal tudi v Ujmi, reviji za naravne in druge nesreče, ob aktualnih dogodkih pa se je oglašal tudi v dnevnem časopisu.

Sneg in led ter vse, kar je povezano z njima, je imel tako rekoč v malem prstu. Tudi druge naravne pojave in zakonitosti ali pa vsakdanje probleme in težave je znal razložiti preprosto in razumljivo. Občudoval sem način, kako je kot fizik znal vse to spraviti tudi v številke in enačbe ter izračunati prav vsak premik v naravi. Neka-

tere stvari, ki so bile zame precej pomembne, so bile zanj trivialne, kot se je rad izrazil. To so pogosto občutili tudi njegovi študenti (do njih je imel sicer zelo korekten odnos), tako meteorologi kot tudi geografi, ki jih je seznanjal z osnovami in »nadgradnjo« te vede o našem ozračju. Ko sem se odločil za podiplomski študij lavinologije in tudi uradno postal njegov slušatelj, mi je brez odlašanja prepustil arhiv tedanje Lavinske službe na Hidrometeorološkem zavodu in me povabil k sodelovanju v Podkomisiji za snežne plazove GRS, ki ji je tudi sam precej časa načeloval. Ta organizira tudi vsakoletne Dneve